

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2006 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

W składzie:

Przewodniczący - Sędzia SR (del.) Witold Rękosiewicz

Protokolant sekr. sąd. Marcin Piotrowski

po rozpoznaniu w dniu 27 marca 2006 r. w Warszawie

sprawy z powództwa Przedsiębiorstwa Handlowo – Usługowego „M ” Spółki

z ograniczoną odpowiedzialnością z/s w K

przeciwko Prezes Urzędu Regulacji Energetyki

o karę pieniężną

na skutek odwołania od decyzji Prezes Urzędu Regulacji Energetyki z dnia

24 czerwca 2004 r. nr DPE/4348/1/2004

Oddala odwołanie.

SSR Witold Rękosiewicz

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24.06.2004r. nr DPE/43/48/1/2004 Prezes Urzędu Regulacji Energetyki orzekł, że Przedsiębiorstwo Handlowo Usługowe „M ” Sp. z o.o. z/s w K (PHU M) naruszyło koncesję na obrót paliwami ciekłymi wprowadzając do obrotu przez stację paliw w K olej napędowy o jakości niezgodnej z obowiązującymi przepisami. Z tego tytułu w pkt 2 decyzji nałożył na przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 30.000 zł, co stanowiło 0,89 % przychodu

osiągniętego przez tę firmę z działalności koncesjonowanej w roku poprzedzającym wydanie decyzji.

Swoją decyzję Prezes URE oparł na następujących ustaleniach.

W wyniku kontroli przeprowadzonej przez Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej stwierdzono, że paliwo oferowane do sprzedaży na należącej do PHU M stacji paliw w K nie spełnia norm jakościowych. Kontrolowane paliwo pochodziło od dostawców Jerzego L Przedsiębiorstwo Wielobranżowe „J ” z/s w miejscowości K gm. R i P O SA w P . Dostawy posiadały świadectwa jakości, a próbki kontrolne były przechowywane w prawidłowych warunkach.

Przedsiębiorca wyjaśnił, że w momencie zakupu w hurtowni zakwestionowanej dostawy otrzymał świadectwa jakości paliwa wystawione przez producenta P O SA. Zaznaczył, że z uwagi na czasochłonność procedur kontrolnych nie może przeprowadzić badań jakościowych odbieranego paliwa. Przedstawił też faktury zakupu oleju napędowego wystawione w dniach 24 i 26.06.2003r. oraz świadectwa jakości wystawione przez P O SA i N Sp. z o.o. w dniach 16 i 24.06.2003r. W ocenie Prezesa URE z treści świadectw nie wynikało, że dotyczyły one partii paliwa, z którego pobrano próbki do kontroli.

PHU M nie kwestionował faktu, że pochodzące z należącej do niego stacji paliwo nie spełniało norm jakościowych. W tym stanie Prezes URE stwierdzając, że doszło do naruszenia warunków koncesji wydał decyzję, którą nałożył na przedsiębiorcę karę pieniężną w oparciu o przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy z dn. 10.04.1997r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2003r nr 153, poz. 1504 ze zm.).

W złożonym odwołaniu PHU M zarzuciło zaskarżonej decyzji naruszenie przepisów prawa materialnego (art. 56 ust. 1 pkt 1 Prawa energetycznego) przez błędne przyjęcie, iż spółka ponosi odpowiedzialność mimo spełnienia reguł staranności, a do sprzedaży niezgodnego z normą paliwa doszło w wyniku wprowadzenia w błąd.

Powód zarzucił decyzji Prezesa URE także błąd w ustaleniach faktycznych oraz naruszenie art. 7 kpa poprzez pominięcie załączonych do pisma z dn.27.11.2003r. świadectwa jakości oleju napędowego z dn. 25.06.2003r. oraz niewyjaśnienie czy dotyczy ono zakwestionowanej partii paliwa w skutek czego w decyzji błędnie przyjęto, że przedstawione świadectwa jakości nie dotyczą partii paliwa zakwestionowanej podczas kontroli w dn. 1.07.2003r.

Na tej podstawie powód wnosił o zmianę zaskarżonej decyzji przez zniesienie lub obniżenie nałożonej kary pieniężnej albo uchylene decyzji.

W uzasadnieniu odwołania wskazano, że pismem z dnia 27.11.2003r. powód poinformował pozwanego, iż paliwo, którego jakość zakwestionowano w wyniku kontroli posiadało wystawione przez hurtownika świadectwa jakości. Dokumenty wystawione przez dostawcę P O SA są traktowane przez odbiorcę jako gwarancja należytej jakości paliwa. Odbiorca podkreślił, że nie ma możliwości kontroli paliwa odbieranego z hurtowni, a zarówno jego cena jak i pozycja rynkowa kontrahenta nie wskazywały na złą jakość towaru. W ocenie powoda spełnił on wymagane akty staranności by zapobiec wprowadzaniu do obrotu paliwa o jakości niezgodnej z normą. Powód stwierdził, że został wprowadzony w błąd przy zakupie towaru. Mimo zapewnienia o należytej jakości popartego dokumentami paliwo nie miało wymaganych parametrów. Wprowadzenie do obrotu paliwa nie odpowiadającego normom nie było więc zdaniem powoda jego celowym działaniem ani skutkiem zaniedbania. Na tej podstawie powód uznał, że nie ponosi odpowiedzialności za naruszenie warunków koncesji a określona w decyzji kara pieniężna została nałożona bezpodstawnie. Powód nie zgodził się ze stanowiskiem Prezesa URE, że przedstawione świadectwa jakości nie dotyczą partii paliwa z której pobrano próbki do kontroli.

Powołując się na przedstawione fakty i dotyczące ich świadectwa jakości oświadczył, że paliwo w dniach 24 i 27.06.2003r. dostarczono na stację paliw z której w dn. 1.07.2003r. pobrano olej napędowy do kontroli laboratoryjnej. Jednocześnie podkreślił, że nie ma możliwości wykazania w sposób nie budzący wątpliwości, że

próbka pobrana do kontroli pochodzi z partii towaru posiadającej świadectwo jakości. Według powoda możliwość uprawdopodobnienia tej okoliczności polega na wskazaniu kolejności dokonywanych zakupów w powiązaniu z datami faktur i świadectw jakości.

W oparciu o powyższe powód stwierdził, że zaskarżona decyzja została podjęta na podstawie powierzchownej analizy stanu faktycznego z arbitralnym przekonaniem, że sama obecność paliwa niezgodnego z normą w zbiorniku stacji przesądza o naruszeniu warunku koncesji bez zbadania przyczyn takiej sytuacji. Na tej podstawie powód zakwestionował wysokość nałożonej kary pieniężnej, którą uznał za wygórowaną i nałożoną bezzasadnie.

Pozwany wniósł o oddalenie odwołania.

Powołując się na ustalenia faktyczne wskazał, że wprowadzenie do obrotu paliwa nie spełniającego wymogów normy zostało ustalone bezspornie. Podkreślił, że przedstawione certyfikaty jakości nie pozwalają na stwierdzenie w sposób nie budzący wątpliwości, że dotyczą partii paliwa które było przedmiotem kontroli. Wskazał, że pozwany wbrew twierdzeniu odwołania nie przedstawił w toku postępowania administracyjnego świadectwa jakości nr z dn. 25.06.2003r. Zaznaczył, że z treści świadectw z wyjątkiem jednego nie wynika, iż dotyczą towaru z którego pobrano próbkę do analizy natomiast wyniki laboratoryjne nie pozostawiają wątpliwości co do jakości badanego paliwa.

Nie zgodził się też ze stanowiskiem powoda, że faktury z 21 i 26.06.2003r. zostały opatrzone przez sprzedawców świadectwami jakości, których daty wystawienia uprawdopodobniają, iż dotyczą partii paliwa zakupionego na podstawie faktur z 16 i 25.06.2003r. i dostarczonego do odbiorcy w dniach 24 i 27.06.2003r. Wykazał też, że z treści świadectwa jakości z dnia 25.06.2003r. wynika, iż paliwo którego dotyczy zostało wydane 30.06.2003r. więc po upływie 3 dni od podanej przez powoda daty dostarczenia.

W ocenie Prezesa URE powód nie dochował należytej staranności w prowadzonej działalności koncesjonowanej i wskutek winy nieumyślnej naruszył określony w

pkt 2.2.3 koncesji obowiązek wprowadzając do obrotu paliwo ciekłe o jakości niezgodnej z obowiązującymi przepisami.

Uzasadnia to w ocenie Prezesa URE wydanie decyzji i nałożenie kary pieniężnej w wysokości określonej w ustawie.

Ustosunkowując się do odpowiedzi na odwołanie powód wskazał, że Prezes URE nie wyjaśnił wszystkich okoliczności sprawy, a powstałe wątpliwości rozstrzygnął na niekorzyść powoda. Podkreślił, że przepisy nie nakładają na niego obowiązku weryfikacji świadectw jakości paliwa przy zakupie towaru od producenta lub hurtownika. Jeśli świadectwo nie budzi wątpliwości brak podstaw do badania jakości zakupionego paliwa, co uniemożliwiłoby skierowanie do sprzedaży towaru złej jakości i dodatkowe koszty.

Przyznał, że zakwestionowane przez pozwanego w odpowiedzi na odwołanie świadectwo jakości nr dotyczyło paliwa nie objętego kontrolą. Powołując się na świadectwa jakości, które były załącznikami do wskazanych dowodów wydania powód stwierdził, że zakupione paliwo posiadało świadectwa jakości, których autentyczności i wiarygodności nie był w stanie podważyć, a obowiązujące przepisy nie nakładają obowiązku podejmowania takich działań. Ponadto zdaniem powoda o dobrej jakości paliwa świadczy brak reklamacji ze strony konsumentów. Powód wyraził także stanowisko, że okoliczności sprawy uzasadniają wymierzenie kary pieniężnej w niższym niż określono w decyzji wymiarze co nie jest sprzeczne z jej celem prewencyjnym.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i zważył co następuje:

Powołane w zaskarżonej decyzji okoliczności faktyczne dotyczące wprowadzenia do obrotu paliwa niespełniającego normy jakościowej są bezsporne. Strona powoda nawet ich nie kwestionowała wskazując jedynie, że nie ponosi odpowiedzialności za niewłaściwą jakość sprzedawanych paliw. Powód przedstawił świadectwa jakości paliwa, które otrzymał od dostawcy wraz z fakturą. Jednocześnie z zebranego materiału dowodowego wynika, że powód przy odbiorze towaru nie przeprowadził żadnych dodatkowych badań jakości paliwa uznając, iż otrzymane

świadczenia jakości są gwarancją zgodności towaru z normą, a ponadto nie posiada możliwości i środków na przeprowadzenie badania jakości dostarczonego paliwa. Powód uznał, że skoro zadbał aby każda z partii kontrolowanego paliwa posiadała świadectwo jakości spełnił w jego ocenie wymagane reguły staranności, ponieważ nie może podważać certyfikatów jakościowych wystawionych przez producenta. Stanowisko takie wyraził w piśmie skierowanym do Prezesa URE (k. 29 akt adm.) a następnie w postępowaniu odwoławczym.

W ocenie Sądu przedstawione świadectwa jakości nie mogą być dowodem należytej jakości dostarczonego towaru. Dotyczą one paliwa znajdującego się w zbiornikach hurtowni. Jednak powód przy odbiorze paliwa nie pobrał stosownych próbek do kontroli. Nie można więc wykluczyć, że w okresie między badaniem a sprzedażą, w wyniku dostępu osób trzecich jakość paliwa nie uległa zmianie.

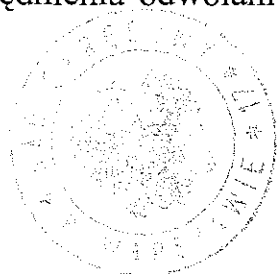
W sytuacji, gdy przy odbiorze paliwa powód nie podjął działań mających na celu ustalenie jakości konkretnej partii towaru opierając się tylko na otrzymanych certyfikatach należy stwierdzić, że nie zadbał on o dochowanie aktów staranności i przyjął na siebie odpowiedzialność za jakość wprowadzonego do sprzedaży paliwa. Powód nie wykazał bowiem jakiej jakości paliwo otrzymał i na własne ryzyko dopuścił do jego sprzedaży przyjmując jedynie na podstawie dokumentu, że spełnia normy jakościowe określone w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dn. 17.12.2002r. w sprawie szczegółowych wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz. U. nr 229, poz. 1918).

Jeśli więc w wyniku przeprowadzonej na stacji paliw kontroli ustalono, że wprowadzone do obrotu paliwo nie spełnia wymogów jakościowych, odpowiedzialność z tego tytułu spoczywa na podmiocie gospodarczym prowadzącym sprzedaż tego paliwa.

Mając na uwadze, że działanie takie stanowi naruszenie warunków udzielonej na obrót paliwami ciekłymi koncesji w ocenie Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wydana przez Prezesa URE decyzja znajduje pełne uzasadnienie w świetle okoliczności sprawy i obowiązujących przepisów. Odnosnie wymiaru nałożonej

decyzją kary pieniężnej należy zaznaczyć, że zgodnie z art. 56 ust. 3 Prawa energetycznego może ona sięgać nawet 15 % przychodu przedsiębiorcy osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Mając na uwadze, że naruszenie warunków koncesji zostało stwierdzone ponad wszelką wątpliwość, zdaniem Sądu ustalenie kary pieniężnej na poziomie nie przekraczającym 1 % przychodu przedsiębiorcy nie jest zbyt wygórowane. Obniżenie lub anulowanie kary pieniężnej nałożonej zaskarżoną decyzją doprowadziłoby do wyeliminowania jej celu prewencyjnego, który ma oddziaływać nie tylko na powoda ale również na innych przedsiębiorców prowadzących tego rodzaju działalność koncesjonowaną.

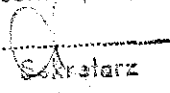
Z powyższych względów Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie znajdując podstaw do uwzględnienia odwołania, na podstawie art. 479⁵³ § 1 kpc oddalił je jako bezzasadne.

SSR Witold Rękosiewicz

Na oryginał właściwe podpisy

Za zgodność

Sekretarz